

HỒI HAI MƯƠI MỐT**BÊN BỜ SUỐI NGHI LÂM GẶP NẠN**

Giải khai huyết đạo cho tiểu ni. Tiểu ni lập tức nhảy về phía cửa động để toan chạy trốn. Ngờ đâu thân pháp gã kia còn mau lẹ hơn nhiều. Tiểu ni đang hấp tấp nhảy xổ ra, không ngờ gã đứng chắn ngoài cửa sơn động. Tiểu ni đụng đầu vào ngực gã. Gã cười ha hả nói:

- Tiểu sư thái còn toan chạy trốn được ư?

Tiểu ni lùi lại rút cây trường kiếm ra toan đâm gã một nhát nhưng lại nghĩ rằng gã không hại mình, mình đã là người xuất gia phải lấy từ bi làm gốc. Sao lại cố ý giết người?

Tiểu ni nghĩ thế rồi không phóng kiếm đâm nữa, dùng tay lại hỏi gã:

- Người cản đường ta làm chi? Nếu người không tránh ra thì thanh kiếm này sẽ đâm chết người đó.

Gã cười nói:

- Tiểu sư thái! Tiểu sư thái là người có lương tâm chẳng nỡ giết tại hạ phải không?

Tiểu ni lên tiếng đáp:

- Ta với người vốn không thù oán thì giết người làm chi?

Gã kia nói:

- Thế thì hay lắm! Vậy tiểu sư thái hãy ngồi xuống nói chuyện được không?

Tiểu ni đáp:

- Sư phụ và sư tỷ đang kiếm ta ở ngoài kia. Hơn nữa gia sư không cho phép ta được nói chuyện với đàn ông.

Gã kia nói:

- Những điều tiểu sư thái muốn nói ra đầu môi cả rồi. Bây giờ nói thêm vài câu hay bớt đi mấy lời cũng chẳng có gì phân biệt.

Tiểu ni lại giục:

- Tránh ra mau! Người có biết sư phụ ta lợi hại thế nào không? Lão nhân gia mà thấy người vô lễ như vậy thì sẽ chặt cặp giò của người đó.

Gã nói:

- Tiểu sư thái muốn chặt đứt cặp giò của tại hạ thì tại hạ để cho tiểu sư thái cứ việc tùy liệu mà chặt, còn lệnh sư phụ ư? Y là một bà già, tại hạ thấy "không ngon" chút nào hết.

Định Dật sư thái quát lên:

- Nói càn! Những lời điên khùng đó mà mi cũng ghi nhớ vào lòng ư?

Mụ biết cô đồ đệ này hãy còn ngây thơ, chất phác không hiểu thế sự. Cả đến mối tình nam nữ cô cũng chưa biết một tý gì. Tên đám tặc kia thốt ra những lời ô uế cô cũng chẳng hiểu nên giữa đám đông cô cứ nói huých toẹt ra.

Mọi người nghe cô nói cơ hồ không nhin được. Chỉ vì úy kỵ Định Dật sư thái nên không ai dám bật cười.

Nghi Lâm lại nói:

- Chính gã nói vậy đó.

Định Dật gạt đi:

- Được rồi! Những câu điên khùng đó không có gì quan hệ, người bất tất phải đề cập đến, mà chỉ nói người chạm trán Lệnh Hồ Xung phái Hoa Sơn thế nào là đủ.

Nghi Lâm đáp:

- Dạ! Gã kia bẻ gãy thanh kiếm của đồ nhi rồi...

Định Dật sừng sốt hỏi:

- Sao? Gã bẻ gãy thanh kiếm của người ư?

Nghi Lâm đáp:

- Đúng thế! Gã còn nói nhiều nữa và không để đồ nhi ra đi. Gã bảo đồ nhi xinh đẹp nên muốn ngủ với đồ nhi...

Định Dật thét lên:

- Câm miệng ngay! Con cái nhà không biết giữ mồm, giữ miệng. Cả những câu đó cũng nói ra ư?

Nghi Lâm đáp:

- Gã bảo vậy nhưng đồ nhi không chịu. Đồ nhi nhất quyết không ngủ với gã.

Định Dật càng quát to:

- Câm ngay!

Giữa lúc ấy một tên đệ tử phái Thanh Thành vừa rồi khiêng thi thể La Nhân Kiệt vào, không nhin được nữa, bật lên tiếng cười ha hả.

Định Dật cả giận chụp lấy chén trà trên kỷ vung tay một cái, hất chén trà nóng ra.

Cái hất này mụ đã sử dụng nội lực chính thống của phái Hằng Sơn, vừa mau lẹ lại vừa trúng đích. Gã đệ tử không tránh kịp, bị nước trà nóng hất trúng vào mặt. Gã đau quá thét lên.

Dư Thượng Hải tức giận nói:

- Mụ làm chi vậy? Mụ nói thì được mà lại không cho người cười. Sao ngang ngược đến thế?

Định Dật sư thái cặp mắt lườm lườm nhìn Dư Thượng Hải nói:

- Định Dật ở Hằng Sơn ngang ngược đã mấy chục năm mà bây giờ lão mới biết ư?

Mụ nói xong thò tay với một chiếc chung uống trà muốn liệng vào Dư Thượng Hải.

Dư Thượng Hải nhìn thẳng không thèm ngó mụ rồi quay người lại.

Định Dật sư thái thấy lão có vẻ ỷ mình chứ không ra chiều sợ hãi. Mụ lại biết võ công chưởng môn phái Thanh Thành ghê gớm nên không dám hấp tấp, từ từ hạ chung trà xuống. Mụ nhìn Nghi Lâm giục:

- Người nói nữa đi! Những đoạn không cần thiết thì đừng ba hoa liên thoảng.

Nghi Lâm nói:

- Dạ! Bẩm sư phụ! Đệ tử ở trong động ra nhưng gã kia nhất định chắn lại không chịu buông tha. Đệ tử thấy trời đã gần tối nên trong dạ càng bồn chồn liền cầm kiếm nhắm gã đâm tới. Bẩm tâm đệ tử không muốn giết gã mà chỉ hăm dọa. Thưa sư phụ! Đệ tử sử chiêu "Kim châm độ kiếp". Không ngờ gã vung tay trái ra toan nắm lấy... người đệ tử. Đệ tử giật mình kinh hãi. Thanh kiếm cầm trong tay phải bị gã cướp mất. Võ công gã thật là lợi hại. tay phải gã cầm chuôi kiếm còn ngón tay trở bên trái cặp vào mũi kiếm bẻ đánh rắc một cái. Mũi kiếm của đệ tử bị gãy mất hơn một tấc.

Định Dật hỏi:

- Gã bẻ mũi kiếm gãy mất hơn một tấc ư?

Nghi Lâm đáp:

- Vâng và Thiên Môn đạo nhân đưa mắt nhìn nhau. Hai người cùng hiểu ngay gã Diên Bá Quang muốn khoe tài. Nếu bẻ khúc giữa cho gãy đôi thì chẳng lấy chi làm lạ. Đằng này gã dùng sức hai ngón tay mà bẻ một tấc mũi kiếm bằng thép nguyên chất thì chỉ lực của gã thiệt không phải tầm thường.

Thiên Môn đạo nhân đưa tay ra rút lấy một thanh trường kiếm cài sau lưng một tên đệ tử. Lão cũng lấy đầu ngón tay cái và ngón tay trở bên trái cặp lấy mũi kiếm khẽ bẻ một cái nghe đánh rắc một tiếng. Mũi kiếm cũng gãy dài hơn một tấc.

Lão hỏi:

- Gã làm thế này phải không?

Nghi Lâm đáp:

- Té ra sư bá cũng biết làm. Có điều gã bẻ tày tặn hơn sư bá một chút.

Thiên Môn đạo nhân hắng giọng một tiếng tra thanh kiếm gãy mũi vào vỏ trả lại đệ tử. Tay trái lão đập xuống bàn đánh chát một tiếng. Mũi kiếm gãy dài hơn một tấc lặn xuống mặt bàn phẳng lì trông như một tay thợ khéo khảm vào đó.

Nghi Lâm vỗ tay nói:

- Công phu tuyệt hảo này của sư bá đệ tử chắc rằng gã ác nhân kia không thể làm được.

Đột nhiên cô lộ vẻ buồn rầu, mắt nhìn xuống, khẽ thở dài nói:

- Trời ôi! Đáng tiếc lúc ấy không có sư bá ở đó giúp cho đệ tử thì Lệnh Hồ đại ca không đến nỗi bị trọng thương.

Thiên Môn đạo nhân hỏi:

- Sao y lại bị trọng thương? Người nói là y chết rồi cơ mà?

Nghi Lâm đáp:

- Đúng thế! Lệnh Hồ đại ca vì bị trọng thương nên mới bị gã ác ôn La Nhân Kiệt phái Thanh Thành gia hại.

Dư Thượng Hải thấy ni cô gọi Điền Bá Quang bằng ác nhân mà cũng kêu đệ tử mình là ác nhân thì ra môn hạ phái Thanh Thành cùng với tên dâm tặc xấu xa kia tương tự như nhau. Bất giác lão hăng dặng một tiếng.

Mọi người thấy cặp mắt Nghi Lâm sáng ngời mà nước mắt chảy quanh, tưởng chừng sắp phát khóc, thành ra không ai dám lên tiếng hỏi cô. Tuy cô là đệ tử của Định Dật, nhưng Thiên Môn đạo nhân, Lưu Chính Phong, Quan tiên sinh, Hà Tam Thất cả bọn trưởng bối đều đem lòng thương yêu cô. Giả tỷ cô không phải là người xuất gia thì họ đã thò tay ra vuốt lưng, xoa đầu để an ủi cô rồi.

Nghi Lâm đưa tay áo lên lau nước mắt rồi ghen ngào nói:

- Tên ác nhân Điền Bá Quang miệng buông lời bức bách, tay nắm lấy xiêm áo đệ tử. Đệ tử xoay tay đánh gã thì cả hai tay đều bị gã nắm lấy. Giữa lúc ấy ngoài sơn động đột nhiên có người bật lên ba tiếng cười ha ha ha. Điền Bá Quang lớn tiếng hỏi:

- Ai đó!

Người bên ngoài lại cười ha ha ha ba lần. Điền Bá Quang liền lớn tiếng mắng:

- Biết điều thì rút xa đi. Điền gia mà nổi nóng thì người phải chết mất mạng.

Người kia lại cười ba tiếng ha ha ha.

Điền Bá Quang không nói gì nữa, nắm lấy xiêm áo đệ tử. Người bên ngoài sơn động lại cười rộ. Mỗi khi người đó cười lên thì Điền Bá Quang lại tức giận. Đệ tử chỉ mong người đó xuất hiện cứu mình. Nhưng người ấy biết Điền Bá Quang lợi hại phi thường, không dám tiến vào, chỉ đứng ngoài sơn động cười ha ha không ngớt.

Cô ngừng lại một chút rồi kể tiếp:

- Điền Bá Quang tức giận đến cực điểm. Gã điểm huyết đệ tử rồi băng mình vọt ra ngoài. Nhưng người kia đã ẩn nấp rồi. Điền Bá Quang tìm một lúc không thấy đâu lại quay vào động. Gã vừa đi đến gần bên mình đệ tử thì người kia lại bật lên tiếng cười ha ha. Đệ tử cảm thấy hứng thú rồi không nhịn được cũng bật lên tiếng cười.

Định Dật sư thái nguyệt cô hỏi:

- Vui thú gì mà cười? Đã đến lúc một sống một chết mà người còn cười được ư?

Nghi Lâm đỏ mặt lên đáp:

- Dạ! Đệ tử cũng biết không nên cười mà không hiểu lúc đó tại sao lại phì cười. Điền Bá Quang lún mình xuống lén lén đi ra cửa động. Gã chỉ đợi người kia cười lên là lập tức xông ra. Không ngờ người ngoài động rất tinh ranh. Y ẩn mình, không phát ra một tiếng động. Điền Bá Quang rón rén từng bước một đi ra ngoài. Đệ tử lo thầm người kia mà bị bắt thì mọi việc đều hỏng hết. Đệ tử thấy Điền Bá Quang xông ra liền la lên:

- Phải cẩn thận! Hắn đã ra đây!

Người kia ở đằng xa lại cười ha ha ba tiếng rồi nói:

- Đa tạ tiểu sư thái, hắn không đuổi kịp tại hạ đâu. Khinh công hắn còn kém lắm.

Mọi người đều nghĩ bụng, Điền Bá Quang mang ngoại hiệu là "Vạn lý độc hành" thì khinh công phải ghê gớm lắm, trên chốn giang hồ ít người bì kịp. Thế mà người kia dám cả gan bảo gã khinh công tầm thường là cố ý chọc giận gã.

Nghi Lâm lại kể tiếp:

- Tên ác nhân Điền Bá Quang đột nhiên quay lại bẹo má đệ tử một cái. Đệ tử đau quá la làng rồi gã lại đi ra quát lên:

- Quân cẩu tặc kia! Người có giỏi thì ra đây tử thí khinh công với ta!

Ngờ đâu gã làm như vậy là mắc mẹo. Nguyên người kia ẩn ở bên sơn động. Y thấy Điền Bá Quang xông ra rồi chuồn vào trong động khẽ bảo đệ tử:

- Cô đừng sợ! Tại hạ đến cứu đây. Gã điểm những huyệt đạo nào?

Đệ tử đáp:

- Huyệt "Kiên Trinh" và huyệt "Hoàn Khiêu". Tôn giá là ai?

Người kia đáp:

- Hãy giải khai huyệt đạo rồi hãy nói chuyện.

Y liền đưa tay để giải khai huyệt Kiên Trinh và huyệt Hoàn Khiêu cho đệ tử, đồng thời nắn bóp huyết mạch cho lưu thông.

Định Dật sư thái nghe tới đây thì không khỏi lông mày dựng ngược nghĩ đến câu "Nam nữ thọ thọ bất thân", huống chi Nghi Lâm là một nữ ni. Huyệt "Hoàn Khiêu" ở trên đùi cô mà để cho đàn ông nắn bóp thì thật là không ổn.

Tuy nhiên mục cũng nghĩ rằng lúc đó rất nguy cấp, huyệt đạo không giải khai thì khó bề trốn chạy và sẽ mất thân về tay Điền Bá Quang. Trong hai cái hại cô cân nhắc mà chịu lấy cái nhẹ hơn. Đã là nhân sĩ võ lâm thì không thể cố chấp tiểu tiết được. Rồi mục giả vờ không để ý đến điểm này mà cũng không hỏi vặn.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- Không ngờ chỉ lực tên ác nhân Điền Bá Quang cực kỳ lợi hại. Đệ tử bị gã điểm huyệt rồi, tuy người kia đã hết sức thúc đẩy mà thủy chung vẫn không giải khai được. Bên tai vẫn nghe tiếng Điền Bá Quang hô hoán không ngớt. Gã lại quay về. Đệ tử bảo người kia:

- Tôn giá mau trốn đi. Gã mà trở về sẽ giết chết tôn giá đó.

Người kia đáp:

- Ngũ nhạc kiếm phái đã đồng thanh đồng khí thì như cây liền cành. Sư muội gặp nạn khi nào ta lại không cứu?